HRÁL JSEM NA 80 PROCENT

Třetí nejproduktivnější Čech v historii NHL. Mistr světa. Reprezentační kapitán. Muž pevných názorů. Zakladatel nadace, která pomohla získat už přes 20 milionů korun. Jakub Voráček v mimořádně otevřené zpovědi vzpomíná na úctyhodnou kariéru. Co by se muselo stát, aby se na led - po dvanácti otřesech mozku - vrátil?

TEXT: ZDENĚK JANDA
zdenek.janda@cncenter.cz

TEXT: MIROSLAV HORÁK
miroslav.horak@cncenter.cz

Do redakce deníku Sport dorazil v den startu domácího šampionátu. Před devíti lety na něm nosil kapitánské céčko. Sotva našlapoval, protože dostal zánět do nohy. Obouchané tělo dostává zabrat, v NHL odehrál přes tisíc zápasů. Do toho životospráva, která… Ale to už prozradí sám.

Okolnosti vašeho konce kariéry jsou známé, proto nás zajímá: jak se máte?

„Dobrý, dobrý… Akorát jsem víc zaneprázdněn, než kdybych hrál. Je toho celkově hodně. Okolo hokeje i v rámci osobního života. Nesedím doma na zadku, funguju, což je dobře."

A valí se to na vás ze všech stran?

„Úplně. Kolikrát jsem měl, ne snad panické ataky, ale nejednou jsem jel večer domů autem a říkal si: Voras, trochu brzdí, to stačí… Takový zájem o mě nebyl ani při mistrovství světa 2015, kdy jsem dělal kapitána."

Nenajmete si osobního manažera?

„Asi by to bylo dobrý. Navíc všechno honím bez kalendáře, kolikrát se mi tam něco nafrflá, ani nevím jak. Takže musím začít líp nakládat s časem."

Můžeme potvrdit. Když jsme vás zvali na rozhovor, bylo složitější jej uskutečnit než v dobách, kdy jste hrával hokej.

„Hele, já vím, že to vždycky nějakým způsobem vyjde… (smích) I když jsem býval zraněný, měl špatný nohy nebo byl na večírku s týmem, vždycky jsem říkal: I always find a way. Vždy si udělám svou práci. Byť je to někdy se mnou kostrbatější."

Co na vaše zaneprázdnění říká rodina?

„S rodinou trávím dost času. Pokud zrovna něco nedělám, jsme spolu. Kluk teď začíná projevovat velký zájem o sport, jak o hokej, tak o fotbal, tenis. Začíná se pídit po informacích, co jsem já byl zač jako hráč."

Vidíte v něm sebe?

„Vidím v něm obrovský zájem po informacích. Malej si doma hraje na Kempnýho, na Sobotku, na Řepíka. Je velkej sparťan. Je to s ním zajímavý."

Co junior říkal na play off a vyřazení Sparty Třincem?

„Byli jsme na třech domácích zápasech a konec Sparty hodně obrečel, byl z toho hodně nešťastnej."

On je ten důvod, proč si necháváte otevřená vrátka k návratu ke kariéře, byť s šancí 0,01 procenta?

„Přesně tak. Pak mě moje paní vyfotila na jedné dětské oslavě, kde jsem měl upnutý tričko, a když jsem se viděl, říkám si, že jsem to s návratem nemohl vidět vážně." (usmívá se)

Za jakých okolností vás napadlo neuzavírat definitivně kariéru?

„Párkrát jsem se o tom zmínil před klukem a jemu se rozsvítily oči. Kdyby se mu náhodou podařilo hrát za Spartu, zbláznil by se radostí."

V zimě vás uvidí na ledě při Winter Games v Praze na Letné, že?

„Mám hrát zápas legend, ale já sám nevím, co bude za měsíc. S Patrikem Eliášem budeme součástí toho projektu, pro malého to bude zážitek, ať už se půjde podívat na jakýkoli zápas. Někdy v únoru jsem se o akci bavil s Johnem LeClairem, Scottem Hartnellem, s Erikem Lindrosem. Budeme komunikovat dál.

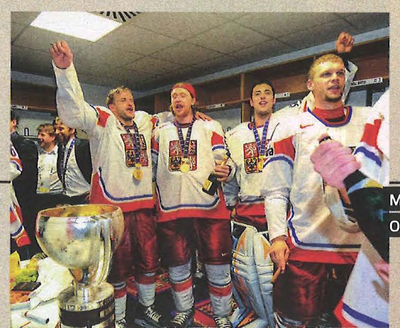

MISTŘI SVĚTA! Zleva Jan Marek, Jakub Voráček, Ondřej Pavelec a Martin Růžička před čtrnácti lety.

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK, PAVEL MAZÁČ

TŘIKRÁT dostal v národním týmu důvěru jako kapitán na MS. Dvakrát finišoval čtvrtý (2015, 2019), jednou sedmý (2017).

Přijeli by. Pro českého fanouška by to mohlo být fajn."

Co by se muselo stát, abyste se skutečně a plnohodnotně vrátil do profi hokeje? Anebo jde o mission impossible?

„Zaprvé bych musel začít tvrdě trénovat. Dát přípravě tři měsíce. Měsíc a půl mít letní přípravu a pak se připravovat na ledě. Ale teď vzhledem k mému zaneprázdnění to vnímám jako mission impossible. Na druhou stranu, pokud si dám cíl něco dokázat, většinou se mi to povedlo."

Musí se vám hlavně chtít, cítit to uvnitř.

„To je hlavní. Ale možná ani to nebude stačit. Malej chodil už v Columbusu na zápasy, byly mu dva, tři roky, ještě to tolik nevnímal, neměl z toho takový rozum. Teď už to chápe dobře. Rozeznává, co je NHL, co je extraliga a česká reprezentace, co je ofsajd a icing."

David Krejčí nedávno přiznal, že se teprve učí život po kariéře a že někdy mívá chutě odletět na trip, na hotel, zajít na dobrou večeři. Jako nesčetněkrát během kariéry. Jak to máte vy?

„Pohybujete se v tom celý život. Od vstupu do NHL to vnímáte o to víc. Letíte ven den před zápasem, dáte si na pohodu večeři, na hotelu si pustíte film. Ráno vstanete, kolikrát nejdete na rozbruslení, dáte si oběd a znovu si jdete lehnout.

„USEKL JSEM TO PŘED HROZÍCÍM VELKÝM PROBLÉMEM. NEŽ BY SE NĚCO MOHLO STÁT. DEPRESE, NESPAVOST, NESCHOPNOST VSTÁT Z POSTELE, BÝT ZAVŘENÝ VE TMĚ. TAK TO ZKRÁTKA JE."

Odpočinku během tripu je docela dost. Kdežto po kariéře, pokud máte děti, je chod domácnosti náročný. To vám řekne každý rodič. My tátové hokejisti měli kliku, že když jsme měli dětí dost, byť to zní všelijak, mohli jsme si na tripu orazit. U starších spoluhráčů jsem to vnímal. Pak i u sebe. Ale ženské to mají jinak, musí být doma s dětmi pořád. Kolikrát jsem pak na tripu ani na večeři nešel, objednal si room service a byl zavřený."

Vaše odcházení z NHL bylo složité, nejasné. Jak jste konec prožíval?

„Ono to bylo nejasné spíš v éteru. Já věděl už od prosince 2022, že následující dva roky hrát nebudu. Akorát jsem to nemohl říci veřejně."

A chybí vám hokej? Zdá se vám o něm občas? Že hrajete zápas?

„Beze srandy, nezdál se mi jediný sen o hokeji, že bych ho hrál. Jen si občas řeknu jako teď, že by bylo fajn zahrát si domácí mistrovství světa. Ale já nebyl nikdy sentimentální. Něco končí, něco začíná. To je součást života, v němž jsou důležitější věci než hokej."

Nicméně končit ve 33 letech není obvyklé. Paradoxně jste dal při neočekávané rozlučce gól Coloradu, to jde...

„Jo, nejlepší můj zápas roku. Cítil jsem se nejlíp, hrálo se mi dobře, cítil jsem lauf. Těch patnáct let v dospělém hokeji je dlouhá doba. Až v závěru, kdy jste starší, utíkají vám víc a víc. Ale jestli končím brzy, nebo ne, nad tím jsem nikdy nepřemýšlel. Prostě to přišlo a je to. Nemá cenu zabývat se něčím, co nejde. Věděl jsem, že konec kariéry je ze zdravotního hlediska nejlepším řešením. Udělal jsem si testy, byl u pár doktorů, vyslechl pár názorů a definitivní rozhodnutí bylo na mně. Šlo o to, že skoro při každém kontaktu s protihráčem jsem cítil, že hlava není v pořádku. V podstatě jsem neměl na výběr. A pokud něco nejde, tak to nejde."

FLYER. S Girouxem i ostatními kluky jsme nenáviděli porážky, přes ně nejel vlak, říká bývalý útočník Philadelphie.

V roli dlouhodobě zraněného hráče jste přešel z Columbusu do Arizony. Tedy jen na papíře. Mělo to nějaký dopad?

„Menší daně… (smích) Byla sranda, když jsem byl v únoru ve Philadelphii, zrovna tam hrála Arizona a napadl mě joke, že si seženu jejich bágl, přijdu do kabiny a tam jim povím: Tak mě tady máte na ten play off push… (smích) V reálu bylo jasné, že hrát už nebudu, proto mě vyměnili."

Měl jste tehdy po ruce někoho, s kým byste své trable konzultoval?

„Můj dobrý kamarád Jirka Hudler s tím měl problémy, v debatě narážíme na stejné věci. Dá se říci, že v mém případě šlo o dobrý timing, usekl jsem to před hrozícím velkým problémem. Než by se něco mohlo stát."

Co by to pak obnášelo?

„Deprese, nespavost, neschopnost vstát z postele, být zavřený ve tmě. Jako tady ve studiu. Tak to zkrátka je. Třeba Johan Franzén bydlí někde v lese, daleko od lidí. Protože v těchto stavech neubližujete jenom sobě, ale i lidem okolo sebe, aniž byste za to mohli. Pro mě je nepochopitelné, že NHL nepřistoupila na to, že z opakovaných nárazů dostanete CTE, což je prokázané. A jen proto, aby nemuseli vylepšovat život hráčům po kariéře, tak to nepřiznají. NFL to přiznala, různé studie to přiznaly. Nevím, na co se čeká, protože strašně moc hráčů trpí. Pak dojde k sebevraždám a strašným věcem. Co může být víc neúnosného, než když si lidi vezmou život kvůli CTE? V NFL si strašně moc lidí vzalo život a poté se ukázalo, že trpěli CTE."

Stačila možná jedna rána do hlavy a mohl jste dopadnout hodně zle?

„Já už v té pozici, kdy jsem věděl, že hlava úplně nefunguje, jak by měla, byl posledních pár let. Postupně se to zhoršovalo. Zlom k horšímu přišel na mistrovství světa 2017 v zápase s Finy, kdy jsem za bránou dostal dělo. Protočily se mi panenky, to bylo opravdu špatný. Já byl vždycky dobrý rekonvalescent, za dva dny byl zpátky na tréninku a hrál. O mistrovství nechcete přijít za takových okolností. Dnes bych to řešil jinak. V danou chvíli jsem chtěl být co nejdřív zpátky, protože hokej byl moje poslání a můj život. Otec mi říkal, že od té chvíle se ze mě stal jiný hokejista. Já s ním nesouhlasím, ale je pravdou, že od té doby jsem začal být opatrnější."

Tak otec vás měl detailně nakoukaného, že?

„Jestli to někdo pozná, tak můj otec. Souhlasím, že vždycky jsem vjížděl mezi hráče a nikdy se nebál. Ne snad, že bych se tomu pak vyhýbal, ale dával jsem si větší pozor. A jakmile si začnete dávat bacha na ledě, nikdy nemůžete hrát svou hru. Někde vzadu v hlavě jsem to měl. Byly zápasy, kdy na to zapomenete, jedete v laufu. Ale byly i horší zápasy, když vám tolik nejedou nohy, jste pomalejší a je větší šance, že ránu schytáte."

Spoluhráči o vašich potížích věděli?

„S těmi nejbližšími, jako byli Couturier nebo Simmonds, jsme se o tom bavili. Já byl vždycky pohodář, nikdy jsem navenek nedával nic znát. Všechno jsem si řešil uvnitř sebe. Párkrát u piva jsme si o tom popovídali, ale protože u stolu panovala pohoda, vždycky se to nějak přešlo. Když jsem pak řekl, že to na pokračování nevypadá, došlo jim, že jsem si u toho piva asi nevymýšlel."

A veřejnost byla v šoku, protože otřesy mozku se s vámi nikdy nespojovaly.

„Já nikdy moc nechyběl. Vždycky jsem si zakládal na tom, že když nemám od doktorů vyloženě zákaz chodit na led, hrál jsem. Mě nebavilo nikdy bruslit v tréninku. A když nehrajete, dostáváte na tréninku nálož. Tím já si nechtěl procházet… (smích) Hrál jsem přes všechno možné."

Ale nakonec si můžete říkat Díkybohu, že jsem skončil, že? Mohla přijít ještě jedna rána. A byl by velký průšvih.

„Je to tak. Já měl tři malinké rány za poslední týden kariéry. Nejdřív ránu pukem. Potom jsem schytal pecku ve Finsku, kde jsme hráli s Columbusem. A následně jsme se trochu střejchli se spoluhráčem Gavrikovem při tréninku. Bruslil jsem dál, ale hrozně se mi motala hlava. Už to bylo horší a horší… No a vyvrcholilo to tím, že jsem dostal při zápase hokejkou. Druhý den jsem se vzbudil, a nemohl vylézt z postele. Tak říkám: Hele, takhle ne, už stačilo. Definitivně."

Kdybyste měl vybrat svoje top momenty, které by to byly?

„Pokud jde o Philly, nikdy jsme nic nevyhráli, neměli jsme na to man-

BÝVALÝ HOKEJISTA

JAKUB VORÁČEK

Věk: 34 let (15. srpna 1989)

Kariéra: Kladno (2002-06), Halifax Mooseheads (QMJHL, 2006-08), Columbus (2008-11, 2021-23), Philadelphia (2011-21), Lev Praha (2012/13, během výluky), Arizona (2023-24)

Bilance v NHL: 1058 zápasů/806 bodů (223+583), play off 49/28 (9+19)

Bilance v reprezentaci: 83 zápasů/16 gólů

Největší úspěchy: mistr světa (2010), bronz z MS (2011), 5x na MS, 1x na ZOH (2014), Zlatá hokejka (2015)

Zajímavost: se sestrou Petrou Klausovou založili Nadaci, která pomáhá lidem s roztroušenou sklerózou

Zázemí: přítelkyně Markéta, má tři děti

FOTO: ARCHIV SPORTU, PROFIMEDIA.CZ

V NHL vydržel 15 sezon, do play off se podíval šestkrát, nejdál do čtvrtfinále (dvakrát)

kejové stránce, ale především té lidské."

Čím to, že jste si spolu tak sedli?

„Připomíná mi mě, když jsem byl mladej. Máme stejný pohled na svět. Poprvé jsme se viděli v roce 2015, když Pasta vyhrál v rámci Zlaté hokejky juniora. Já tehdy ještě tu velkou. No a potom si to vzal do rukou on další roky. Naprosto zaslouženě. Tam jsme se sblížili, sedli jsme si. Už tehdy byl stejný. Plný života, elánu. Jsem rád, že ho můžu považovat za kamaráda."

Myslíte si, že taky hraje hokej na 80 procent?

„Ty jo… Já do něj nevidím. Ale i na něm je vidět, že mu dobrá nálada pomáhá k výkonům na ledě. To vím. Ale jestli mu stejně jako mně chybí těch dvacet procent? To byste se museli zeptat jeho. Ale jestli to tak je, že tomu dává osmdesát, zajímalo by mě, kde by byl, kdyby tomu dával sto. Ale zase na druhé straně. Spousta lidí si řekne: kdybys tomu dával sto procent, byl bys lepší…"

Narážíte na sebe?

„Vezmu to ze svojí zkušenosti. Třeba by mi to vzalo tu zábavu. Hlava je přece nejdůležitější nástroj ke všemu, co děláme. Je potřeba ji mít dobře nastavenou. Mít dobré zázemí, pohodu. Já mám nejlepší kamarády, s kterými se známe od sedmi let. My bychom se nikdy nepodrazili. Nikdy. To můžu říct na rovinu. Tohle pro mě bylo klíčové i během kariéry. Mít okolo sebe lidi, kterým věříš, a udržet si to přátelství. Nic není přece víc než rodina a kamarádi."

Jaké máte plány do budoucna? A víte, co bude za rok a co byste chtěl dělat za pět let?

„Já nevím, co bude zítra… Navíc v mé situaci je hrozně těžký něco plánovat. Moje paní má ráda plány, já jsem pravý opak. Občas kolem toho máme neshody. Spíš se to bude točit kolem našich dětí. Mají svoje zájmy, kamarády a chcete jim dopřát co nejlepší podmínky. Aby v tomhle prapodivném světě měli nějaké zásady a respekt k autoritám."

Na sociálních sítích se nezřídka vyjadřujete ke společenským záležitostem, nebavilo by vás přejít do politiky?

„Ne, já bych to nedal. Je to žrout času a něco, co je stejně hrozně těžké změnit. Každý si dělá, co chce. Ale myslím si, že kdyby do dnešní politiky přišel někdo, kdo přemýšlí zlatou střední cestou, kdo není liberálně levicový a pravicový extremista, bude mít šanci na úspěch. Protože jak jedna, tak druhá strana se absolutně zbláznily. Nepřijde mi, že je to tak těžký, ne?"

Co jste si říkal, když jste nedávno viděl trenéra Vladimíra Růžičku v kampani jednoho politického uskupení?

„Já Vláďu Růžičku rozlišuju jako hokejistu, pak jako trenéra. Nikdy jsem neměl problém přiznat, že Vláďa Růžička byl ve svém prime timu nejlepší trenér v České republice. Dva tituly mistra světa jako trenér, v roli hráče kapitán ve zlatém Naganu. Klobouk dolů, nikdo mu to nemůže odpárat. Pak je druhá stránka lidského pohledu, a ta podle mě není v pořádku."

Trenérské řemeslo jste v minulé sezoně okusil na Kladně. Šlo vyloženě o kamarádský záskok s tím, že uvidíte, jak vás to chytne, a podle toho se zařídíte dál? Oficiálně jste fungoval jako mentor a pomoc na přesilovky.

„Moje kompetence v rámci fungování týmu se postupně zvyšovaly. Zaplaťpánbůh, že jsme se zachránili. Dělal jsem přesilovky a chtěl jsem se dostat do fáze, jak nám fungovala ve Philadelphii. Kdy jsme si to s hráči plus minus řídili sami. Kouč Joe Mullen nám ukázal video, dal nám tipy, co se může použít, nebo nemůže, a zbytek jsme si řešili sami. Jsem rád, že jsme to podobně měli na Kladně. Hlavně s první pětkou, která zůstala pospolu celý rok, se to dobře ladilo a stala se game-changerem. Byla vždy velká šance, že dají gól. Za to jsem rád."

Nebylo složité pro vás přešaltovat z rozboru s hráči NHL do rozboru s extraligovými? Při vší úctě k nim.

„Musíte jim dát podmínky, o nichž víte, že je zvládnou. Stejně jako každého hráče musíte koučovat jinak. Každý má jiné dovednosti a odlišný pohled na hru. Pokud vezmu Kubu Klepiše, který má výbornou nahrávku, perfektní žábu a může vždy najít nějaké řešení, tak mu poradím, jaké možnosti má otevřený. Kluk ze čtvrté lajny kolikrát nemá tolik možností a dovedností, proto mu poradím míň možných řešení, jednodušší věci. A pokud si na něco nevěří, může zkusit něco jiného."

Jak vám bylo, když někteří fanoušci Kladna začali hrát na tribuně badminton v rámci protestu proti řízení klubu?

„Tehdy jsem u toho nebyl, pobýval jsem v Americe. Prohráli jsme snad sedmnáctkrát za sebou, pro fanoušky už to taky bylo frustrující. Každý rok jede ta samá písnička. Ale letos… Každý trenér se ve finále vymlouvá na zranění, faktem je, že u nás Maty Filip nehrál celý rok, až v baráži a výborně. To je hodně šikovnej kluk. Tomáš Plekanec někdy po deseti zápasech skončil. Adam Brízgala si utrhnul koleno, vrátil se taky až do baráže, kde se ukázalo, jaký je to gólman. Ale nejvíc Kladno utrpělo zraněním Dotchina."

Jak se vám spolupracovalo s Jaromírem Jágrem? Bok po boku jste fungovali ještě u Flyers, zahráli si v reprezentaci a teď jste patřil mezi jeho trenéry u Rytířů.

„Jeho trenér jsem určitě nebyl, on si nenechá od nikoho poradit… (smích) Je to dobrá zkušenost projít si tím. On to ví. Nic mezi sebou neskrýváme. Hodně věcí bych řešil jinak. Na řadu věcí máme stejný názor, ale na spoustu věcí odlišný. Jak v osobním životě, tak v hokejovém. Což je naprosto v pořádku. V dnešním černobílém světě platí buď tenhle názor, nebo tenhle, a nic mezi tím. Tak to ale v životě není. Lidi jsou rozdílní, já jsem mnohem jiný než on a oba to víme. Na spoustu věcí pohlížíme výrazně jinak. A i když se často neshodneme, neváhal mi zavolat, zda bych mu pomohl s přesilovkou. Řekl jsem si: Proč ne? Tohle právě v dnešním životě chybí."

Domluvit se?

„Konstruktivní spolupráce s respektem k autoritám. Podívejte se na dnešní mládež. Já netvrdím, že nikoho nerespektují, ale neví absolutně, co je to respekt. Ve školách vůči učitelům nebo ve sportu ve vztahu k trenérům. Dítě přijde ze školy, žaluje na učitelku, rodiče se seberou a jdou vynadat učitelce. A ještě před žáky jí sráží autoritu. To se přece nedělá. Dřív byste dostal doma facku, co si to dovolujete. Výborně to řekl Marian Jelínek. Dítě si musí projít neúspěchem a náladami s ním spojenými. Aby se s tím umělo vyrovnat. Jakmile si neprojde neúspěchy a ve dvaceti letech na něj dopadne tlak života, nemusí ho unést."

A pak přijdou deprese, úzkosti. I dřív.

„Ano. Pak jsou deprese, úzkosti a už se to s vámi veze. Život není jednoduchý, není jen o vyhrávání a plácání po zádech. Musíte se v něm naučit plavat. Nikdo nebude opečovávaný celý život."

Ještě k Jágrovi. Jak jste spolu řešili chystaný nástup gólmana Júlia Hudáčka? V den jeho prvního utkání v Hradci jste na poslední chvíli otočil směrovku a vyrazil domů. Mělo to souvislost, jak se psalo?

„Byl jsem v Hradci, ale odjel jsem z rodinných důvodů. Asi dva dny potom mi umřela babička. Což nikdo moc nevěděl. Faktem je, že moc nadšený jsem z Hudáčkova příchodu nebyl, na druhou stranu, že by se s ním rušila smlouva kvůli mně, což jsem taky slyšel, je s prominutím naprostá pí… Kladno se rozhodlo (zrušit kontrakt), protože bylo pod tlakem. Měl bych s ním osobní problém v rámci komunikace, ale já byl mentor. Kvůli mně se

„KAMARÁDI Z TÝMU SI URČITĚ KOLIKRÁT MOHLI ŘÍCT, ŽE KDYBYCH TOMU DÁVAL TĚCH STO PROCENT, ŽE BYCHOM TŘEBA VYHRÁLI. JÁ SI TO NEMYSLÍM."

JÁGRŮV TRENÉR jsem určitě nebyl, směje se Jakub Voráček.

SPOKOJENOST. Neřadí se k těm, kteří fňukají.

NEJPRODUKTIVNĚJŠÍ ČEŠI V NHL

	body	góly +asistence	zápasy
1. **Jaromír JÁGR**	1921	766+1155	1733
2. **Patrik ELIÁŠ**	1025	408+617	1240
3. **Jakub VORÁČEK**	806	223+583	1058

FOTO SPORT, MICHAL BERÁNEK, PROFIMEDIA.CZ

INZERCE

VOLKSWAGEN FINANCIAL SERVICES
KLÍČ K MOBILITĚ

Nové auto na dosah ruky

CUPRA Formentor je blíže než si myslíte. S operativním leasingem od Volkswagen Financial Services už nemusíte řešit pojistné smlouvy, servisní prohlídky, akontaci nebo přezutí a uskladnění pneumatik. Po skončení nájmu si jednoduše vůz vyměníte za nový - větší, menší, s panoramatickou střechou... Jednoduše tak, jak se vám to bude hodit. Více o výhodách najdete na www.operaklehce.cz

Dvě sady pneu
Kompletní pojištění
Asistence a servis 24/7

Vzorový příklad operativního leasingu na vůz CUPRA Formentor 1.5 TSI manuál v ceně 889 900 Kč. Doba pronájmu 48 měsíců a nájezd 10 000 km ročně. Uvedená pravidelná měsíční splátka 8 953 Kč s DPH, 7 399 Kč bez DPH. Tato nabídka platí pouze pro podnikatele. Splátka obsahuje záruční a pozáruční servis po celou dobu pronájmu vozidla, dále obsahuje povinné ručení a havarijní pojištění s 5% spoluúčastí s uznáním bonusů za bezeškodný průběh v dosavadních pojištěních (48 měsíců). Tato indikativní nabídka není nabídkou ve smyslu § 1732 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a jejím přijetím nevzniká mezi společností ŠkoFIN s.r.o., a druhou stranou závazkový vztah. Akce platí do 31.5.2024.

přece s hráčem nebude rozvazovat smlouva."

Vyříkal byste si s ním své postoje?

„Já ho neznám, ale nemyslím si, že je špatnej člověk. Ale má své postoje a já nepotřebuju být v kontaktu s lidmi, kteří takové postoje mají. Každý si zodpovídá za svá rozhodnutí, za svůj život. To nemá cenu dál rozpitvávat. Kladno se takhle rozhodlo, bylo mi řečeno, že i kvůli mně, což mě taky trochu naštvalo, ale přešel jsem to a neřešil. Vyřešili to po svým, a já nechci špinit Kladno. Nechci špinit Džegra nebo Jirku Burgra. Hotovo."

Být v pozici majitele kladenského klubu, řešil byste situaci s Hudáčkem jinak? Bral byste víc v potaz, že potřebujete kvalitní náhradu za zraněného Brízgalu do konce sezony?

„Nedokážu odpovědět, jak bych se zachoval. Nevím, zda bych se nezachoval stejně. Já doufám, že ne. Víme, že Džegr má jiný pohled na svět než já."

Hudáčka pro Kladno sehnal na základě svých kontaktů útočník Radek Smoleňák. Neprobírali jste spolu jeho možné posílení?

„Hráli jsme doma zápas, byl Silvestr a s rodinami jsme vyrazili do Pece pod Sněžkou. Pamatuju si, že Smoli to řešil. První možnost padla, Hudáček byla druhá. Nespojil jsem si to, navíc jsem řídil a soustředil se. Pak jsme se o tom asi tři dny vůbec nebavili. Hlavní je, aby si tým stál za svým rozhodnutím, ať už je jakékoli."

Chtěl byste se jednou trenéřině věnovat naplno?

„Až za pár let. Je to hrozný žrout času, co si žádá stoprocentní přístup, strašně moc hodin práce, videí, musíte být i psycholog pro hráče. Až budou děti starší, přijde správná doba a správná štace, asi bych o tom přemýšlel. Troufnu si říct, že v příštích čtyřech, pěti letech se nic takového nestane."

A co se stane? S kamarádem podnikáte, stavíte modely známých sportovních arén. Jak to jde?

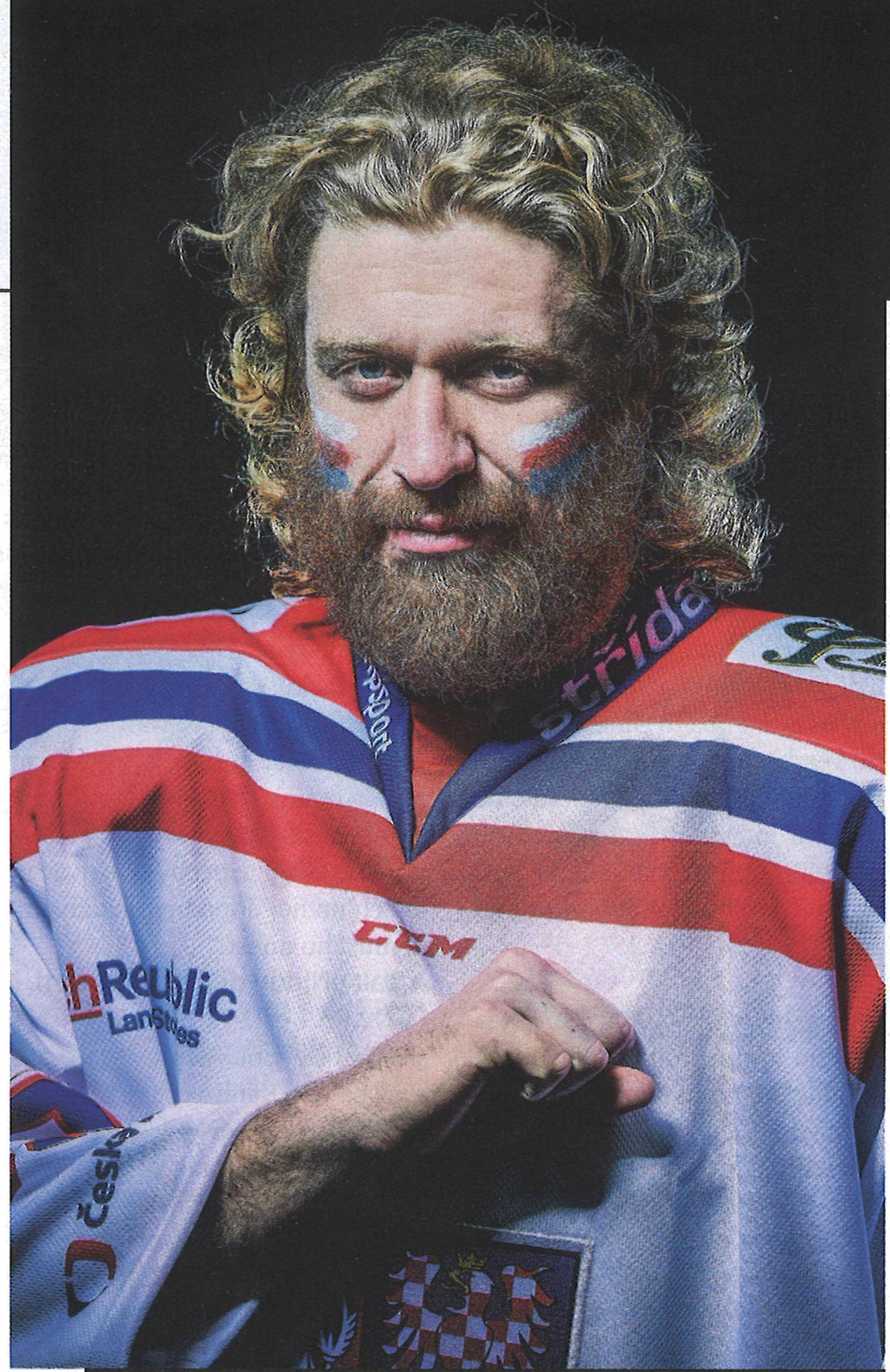

MODEL před MS 2017. Teď ho vídáte v televizním studiu jako experta.

„Daří se nám docela dobře. Upřímně, máme fofr. Věnujeme se i sportovnímu sklu s Jirkou Pačínkem. Je to fakt docela fičák."

Chytlo vás podnikání?

„Je to můj největší drajv. Hrál jsem dobře hokej, teď chci dobře dělat tohle. A dotáhnout to. Já když něco začnu, chci to dokončit úspěšně. Máš tam vidinu finančního úspěchu a vidinu radosti druhých."

Co je pro vás úspěch v podnikání?

„Výborná otázka, ale doteď nevím. Pokud se to povede, možná vám to řeknu. Teď nevím."

Jak nenaletět a nepřijít o peníze? Máte obecnou radu?

„Nějakým způsobem jsem párkrát v životě naletěl. Ať vlastní vinou, nebo ostatních, ale zaplaťpánbůh, že mi to nikdy neublížilo. Protože jsem vydělal dost peněz. A projít životem, aniž by se člověk spálil, nejde. Je hrozně málo lidí na světě, kteří to mají všechno v pořádku. Naoko vidíte, že se všechno daří, ale nevidíte jim do hlavy. Takže je třeba si získat co nejvíc informací. A hlavně naslouchat. Protože když pořád mluvíte, nemůžete se nic dozvědět. Někdy je lepší mlčet a poslouchat. To vždycky říkám doma svojí paní. Nemusíš mít názor na všechno."

Dnešní doba k tomu ale svádí.

„Úplně. Pořád. Kdokoliv o čemkoliv musí mít názor. Ne, proč? Vím o tom hovno, tak se přece k tomu nebudu vyjadřovat, ne?"

Tohle přesně říkává tenisový velikán Ivan Lendl.

„Tak to je. Potom máš spokojenější život. Když něco nevíš a chceš to vědět, můžeš si získat informace. Ale přece nebudu vyprávět o něčem, o čem vím prd. Tady je problém, že všichni mají přístup se dostat kamkoliv přes sociální sítě. My jsme tohle neměli. A já jsem za to hrozně rád. Na Twitteru tedy jsem, ale moc tím nežiju. Občas, když si dám o tři piva víc, tam něco fláknu. Nejsem takový, který by se snažil rozhlašovat svoje moudra do éteru. Jo, když má někdo zájem o můj názor, hlavně před MS, odpovím. Ale abych se tlačil… Abych si dával storie k tomu, co jsem měl k obědu, to ne. Nechápu lidi, kteří to tak mají. My se ženou to takhle nemáme. Každý člověk musí mít privátní život. V dnešní době to je hrozně těžký. A naopak lehký spadnout do bubliny sociálního vnímání. Přijde problém, a neví, co s tím. Protože život prožili v tom virtuálním a řeší jenom to, kolik lajků dostali. Což je škoda. Protože konverzace, intimní spolupráce s někým doma, v práci, je přece lepší než být natěšený z toho, kolik dostanu srdíček na Instagramu."

Těší vás dobrá pověst, které se v Česku těšíte?

„Toho si vážím. Je těžké ji získat, ale hrozně snadné ztratit v dnešním světě."

54

TOLIK ZÁPASŮ ODEHRÁL NA ŠESTI SVĚTOVÝCH ŠAMPIONÁTECH. NASBÍRAL V NICH 44 BODŮ ZA 10 GÓLŮ A 34 ASISTENCÍ.